

Arrest

nr. 184 877 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, op 7 maart 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 februari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VAN WELDE, die loco advocaat V. VAN DER PLANCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

naam : G.

voornaam : A.

+ 3 kind.: T., M. (m), (0) [...], Slovakije

geboortedatum : 22.07.1993
geboorteplaats : Kosice
nationaliteit : Slovakije

G., M. (m), (0) [...], Slovakije
T., J. (v), (0) [...], Slovakije

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 28 januari 2016 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

- (1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 1 augustus 2015 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 3 maanden overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt de volgende exceptie op:

“Exceptie van onontvankelijkheid - Gebrek aan belang.

Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”
(...)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Terwijl de bestreden beslissing tevens genomen werd in toepassing van artikel 75, §2 van het Vreemdelingenbesluit, artikel dat stipuleert dat:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de

asielaanvraag niet in overweging neemt , geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij (artikel 39/70), van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van (bijlage 13quinquies) betekend. ”

Art. 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dan weer het volgende:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2..” (eigen vetschrift en onderlijning)

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van de artikelen 3 en 13 EVRM, doch uit de bespreking van het enig middel blijkt dat deze schendingen geenszins kunnen worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

Zie in die zin:

“In het bestreden arrest is geen sprake van een schending van een rechtsnorm die boven artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet staat, zodat wel degelijk een gebonden bevoegdheid bestaat in hoofde van de staatssecretaris of diens gemachtigde om, zelfs na een gebeurlijke vernietiging van het aanvankelijk bestreden bevel, een nieuwe beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Derhalve kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op wettige wijze het door artikel 39/56 van de vreemdelingenwet vereiste belang aanvaarden om tot vernietiging van het aanvankelijk bestreden bevel over te gaan. Het tweede middel is in die mate gegrond en deze vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.” (R.v.St. nr. 233.024 van 25 november 2015)

De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

2.2. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5[vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

Van een gebonden bevoegdheid is sprake “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissen” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

Daargelaten of de vermelding “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” in artikel 7 van de Vreemdelingenwet op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een volledige gebonden bevoegdheid uitsluit en of dit op zich niet reeds toelaat de opgeworpen exceptie te verwerpen, dient te worden opgemerkt dat het woordje “moet” in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3 van de Vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren. (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060)

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel in concreto dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de Vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie in concreto dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld *“que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée.”* [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, zoals verzoeker overigens ook bij de uiteenzetting van zijn middel doet, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en ex nunc een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verwerende partij hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan. (RvS 13 september 2010, nr. 207.325) Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde “meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

2.3. De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het enig middel is genomen uit de schending van de artikelen 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 3, 7 en 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van “het hoogste belang van het kind als algemeen rechtsbeginsel”.

Het wordt uiteengezet als volgt:

“Eerste onderdeel

Dit is een vaste rechtspraak van het EHRM dat de appreciatie van een minimum van ernst relateert. Een grondig onderzoek van de feiten, hun context, de identiteiten van de dader en zijn slachtoffer moet dan bepalen of de mishandeling onmenselijk of vernederend is.

« 45. La Cour rappelle que, selon sa jurisprudence, pour tomber sous le coup de l'article 3 de la Convention, un mauvais traitement doit atteindre un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée

du traitement et de ses effets physiques et mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (...). »

Een belangrijk aspect van het onderzoek is gericht op het gevolg van de mishandeling van het slachtoffer en of de vernedering.

« 46. ha Cour a jugé un traitement « inhumain » au motif notamment qu'il avait été appliqué avec préméditation pendant des heures et qu'il avait causé soit des lésions corporelles, soit de vives souffrances physiques ou mentales. Elle a par ailleurs considéré qu'un traitement était « dégradant » en ce qu'il était de nature à inspirer à ses victimes des sentiments de peur, d'anxiété et d'infériorité propres à les humilier et à les avilir (...). En recherchant si une forme particulière de traitement est « dégradante » au sens de l'article 3, la Cour examinera si le but était d'humilier et de rabaisser l'intéressé et si, considérée dans ses effets, la mesure a ou non atteint la personnalité de celui-ci d'une manière incompatible avec l'article 3 (...). Toutefois, l'absence d'un tel but ne saurait exclure de façon définitive le constat de violation de l'article 3 (...). La souffrance et l'humiliation infligées doivent en tout cas aller au-delà de celles que comporte inévitablement une forme donnée de traitement ou de peine légitimes.

A cet égard, le caractère public de la sanction ou du traitement peut constituer un élément pertinent et aggravant (...). Toutefois, il peut fort bien suffire que la victime soit humiliée à ses propres yeux, même si elle ne l'est pas à ceux d'autrui (...). » (eigen onderlijning)

De racistische aard van een discriminatie of een mishandeling vormt op zich een reden om te erkennen dat deze feiten de zwaarwichtigheid hebben om te vallen onder de bescherming van artikel 3 EVRM.

« 111. (...) les remarques concernant l'honnêteté et le mode de vie des requérants faites par certaines des autorités ayant examiné les griefs de ces derniers (voir les décisions des juridictions civiles et pénales ainsi que les remarques du maire de Chetani, paragraphes 44, 66 et 71 ci-dessus) semblent, en l'absence de tout argument venant les étayer, purement discriminatoires. A cet égard, la Cour rappelle qu'une discrimination fondée sur la race peut constituer en soi un traitement dégradant au sens de l'article 3 de la Convention (...). » 3 (eigen onderlijning)

« A ces séquelles physiques s'ajoute la possible motivation raciste de la violence exercée : le requérant a en effet soutenu que des propos insultants à connotation raciste avaient été tenus d son encontre et, dans les rapports de police eux-mêmes, les deux jeunes gens impliqués dans la bagarre avaient été décrits comme des skinheads. La Cour considère qu'au vu de l'ensemble de ces éléments, et en particulier de l'atteinte à la dignité humaine que constitue la présumée motivation raciale de la violence, un traitement tel que celui allégué par le requérant entre dans le champ d'application de l'article 3 de la Convention (voir, mutatis mutandis, B.S. c, Espagne, précité, §41). » (eigen onderlijning)

Het EHRM heeft dan ook een rechtspraak ontwikkeld over het behoren tot kwetsbare groepen in nood van een specifieke bescherming van de Staat. Zo heeft het EHRM geoordeeld dat vrouwen uit Zuid-Oost Turkije tot de categorie van kwetsbare personen behoren.⁵ Asielzoekers werden ook bekeken als leden van een kwetsbare groep in het arrest MSS tegen België en Griekenland. Een dergelijke rechtspraak bestaat voor Roma in Europa en trekt de aandacht op hun bijzondere specifieke nood aan bescherming.

"147. Bien que l'affaire en cause concerne la situation individuelle de chacun des quatorze requérants, la Cour ne saurait faire abstraction de ce que ceux-ci appartiennent à la minorité rom. C'est pourquoi elle tiendra compte dans son analyse de la situation particulière de la population rom.

Comme elle l'a noté dans des affaires précédentes, du fait de leur histoire, les Roms constituent un type particulier de minorité défavorisée et vulnérable (...). Ils ont dès lors besoin d'une protection spéciale. (...)

148. Enfin, comme indiqué dans de précédentes affaires, la vulnérabilité des Roms/Tsiganes implique d'accorder une attention spéciale à leurs besoins et à leur mode de vie propre tant dans le cadre réglementaire considéré que lors de la prise de décisions dans des cas particuliers (Chapman c. Royaume-Uni [GC], no 27238/95, f 96, CEDH 2001 1, et Connors c. Royaume-Uni, no 66746/01, § 84, 27 mai 2004). Dans l'affaire Chapman, précitée, la Cour a également observé qu'un consensus international se faisait jour au sein des Etats membres du Conseil de l'Europe pour reconnaître les besoins particuliers des minorités et l'obligation de protéger leur sécurité, leur

identité et leur mode de vie, et ce non seulement dans le but de protéger les intérêts des minorités elles-mêmes mais aussi pour préserver la diversité culturelle qui est bénéfique à la société dans son ensemble (D.H. et autres, précité, § 181). »6 (eigen onderlijning)

Verzoekers ondervonden absolute armoede ten gevolge van discriminatie en acties van de Slovaakse overheden die hun huis hebben afgebroken. , Dergelijke gedwongen armoede vormt een ernstige schending van mensenrechten uitmaakt. Zie a contrario de Budina beslissing van het EHRM:

"In the present case, it cannot be said that the State authorities have imposed any direct ill-treatment on the applicant. The essence of the applicant's complaint is that the State pension on which she depends for her subsistence and livelihood is not sufficient for her basic human needs. The Court cannot exclude that State responsibility could arise for "treatment" where an applicant, in circumstances wholly dependent on State support, found herself faced with official indifference when in a situation of serious deprivation or want incompatible with human dignity (...). "

De dienst Vreemdelingenzaken moet een zorgvuldig onderzoek van het risico voeren.

Tweede onderdeel

Een belangrijk obstakel aan de terugkeer van de verzoekers is de onwettige afbraak van hun huis in Kosice in 2012.

Deze actie van de Slovaakse overheden is breed voorgesteld door mensenrechtenorganisaties en instanties zoals ERRC en de Slovaakse Ombudsman.

'In its written statement, Kosice city stated that it had decided to evacuate inhabitants of the Roma settlement Nizné Kapustníky and remove their dwellings after evaluation of all the risks based on the opinions provided by the Regional Public 6 EHRM, Orsus en anderen t. Kroatië (vzs nr. 15766/03), GK 16 maart 2010, §147-148.

Health Office seated in Kosice, District Directorate of the Fire & Rescue Service in Kosice and the District Directorate of the Railways of the Slovak Republic in Kosice.

(...)

On 26 October 2012\ the city's field social workers, accompanied by the municipal police, called inhabitants of the settlement in Nizné Kapustníky (official findings mention about 156 people, including 63 children) to leave the area of the settlement, since, according to statements given by fire-fighters, health officers and environmental protection officers, the area was incompatible with life. According to a written statement submitted to the Public Defender of Rights, the call for leaving the area was read to present inhabitants by members of the municipal police in the presence of the city's field social workers and officials from the Office of Social and Family Affairs. Inhabitants of the settlement were granted a period of four days for leaving. Despite being asked repeatedly, the city failed to familiarize the Public Defender of Rights with a legal title applied to its above-described official action. Our investigation disclosed that the city failed to document its official act (its form, wanner; content of the call, official purpose of the procedure, its legal title and delivery to addressees) in any manner:

On October 2012, city's employees examined a condition of the settlement and found that only 3 families and 4 homeless people of initial 156 inhabitants remained in the site. Employees of the Office of Social and Family Affairs and of the city present in the site stated that two of the families had declared that they had a place to go. One family declared it had no place to go.

The officials provided for a transport to and accommodation in the shelter in Bernatovce for the family that had no place to go and for one severely disabled person. In addition, they arranged for a transport to Rakúsy village for another of the families that had not left the settlement The settlement was then demolished. No documentation was prepared.

The city additionally informed the Public Defender of Rights that it had proceeded in accordance with Resolution of the Kosice City Council No. 237, adopted on 21 February 2012\ laying down the procedure to be taken by the city at waste removal, especially in the case of threatening occurrence of health-epidemiological situation.

Had the office proceeded correctly, it would have removed the waste at its own expenses and later, after finding the producer of the waste, it would have initiated misdemeanor proceedings before a competent district environmental office. The misdemeanor proceedings were not commenced in any case, although it was known the waste had been produced by inhabitants of the settlement

According to the quoted resolution, if the waste producer is not found, the city shall remove the waste at its own expenses. The city didn't follow the procedure. It should be mentioned that the term of waste is defined by law and a provisional dwelling may not be considered to be waste.

I would like to point out in brief that Section 12 (1) of the Constitutional Act No. 23/1991 Coll, introducing the Charter of Fundamental Rights and Basic Freedoms, states as follows: "The home is inviolable. 99 Article 21 (1) of the Constitution contains identical declaration.

Based on jurisdiction of the European Court of Human Rights in Strasbourg, dwelling shall be also a dwelling made by an individual in contradiction with national law as well as a dwelling that is only habitable during a certain period of year.

Article 8 of the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms (hereinafter referred to only as the "Convention") has following wording:

"1. "Everyone has the right to respect for his private and family life, his home and his correspondence."

"2. There shall be no interference by a public authority with the exercise of this right except such as is in accordance with the law and is necessary in a democratic society in the interests of national security, public safety or the economic well-being of the country, for the prevention of disorder or crime, for the protection of health or morals, or for the protection of the rights and freedoms of others."

An unauthorized interference shall mean such interference that is not supported by law, not aimed at a legitimate goal, ignores essence and sense of a restricted fundamental right and freedom or is not a necessary and adequate measure for achievement of the goal.

Entire action taken by the city as well as its arguments that it was the "waste handling" case sounds to me almost cynically. From my point of view, the most cynical manifestation in this case was a stance of Kosice city towards the situation when minor children stayed in the settlement (the city was aware of the situation based on reports from other institutions).

Although I am aware of the fact that the right to respect to the home doesn't involve the right for provision of housing, I believe that bodies of a democratic and law abiding state while performing any actions should take into account specifics of each case in all its aspects. Pursuant to provisions of Section 27 (3) of the Convention on the Rights of the Child, the States Parties, in accordance with national conditions and within their means, shall take appropriate measures to assist parents and others responsible for the child and shall in case of need provide material assistance and support programmes, particularly with regard to nutrition, clothing and housing. By its action the city interfered with the right to inviolability of the home of higher number of people who are not longer identifiable.»* (stuk 3)

ERRC geeft ook een uitgebreide analyse van de onwettigheid van de actie.

"The ERRC reiterates its deepest concerns that neither Slovak nor international law seems to have been respected in Kosice. The municipality did not provide ERRC with any information on relevant legislation that served as the ground for evictions and for the demolition of the settlement. However, the available suggest that the settlement of Nizné Kapustmky was treated as an illegal dump and respective houses as waste, and that environmental law, particularly the Act on Waste (Act no. 223/2001 Coll.) was the ground for evictions.

The Slovak Building Act (Act no. 50/1976 Coll.) defines "building" as a construction steadily fixed to the land surface or a construction whose fixing requires modification of the sub-base. If a construction fulfils the criteria set forth by law, it becomes a building and it falls within the ambit of the Building Act. Even if buildings are built without building permission, they can be demolished only through a process that is in conformity with the Building Act— demolition proceedings. The municipality of Kosice has not provided any evidence to prove that the houses demolished had not fulfilled the criteria to be considered to be buildings and that the Building Act was not applicable in this case" (stuk 4)

"The Public Defender's report found that health and safety concerns could not serve as a legal basis for the evictions and demolition of the houses. The Kosice Municipality only referred to the decisions of public authorities, which have no legal grounds, as they were apparently unable to declare any official legal basis for the evictions and the demolition of houses. The Public Defender of Rights concluded that the city did not provide any legal decision that was valid for evicting people and demolishing houses.

Slovak authorities have been using environmental law to try and demolish Koma settlements across the country. The Kosice Municipality evicted another Koma settlement in the city district ofTahanovce in April 2013; it is likely that they used the same municipality council decision on communal waste removal" (stuk 5)

Het is precies omdat hun huis geassimileerd werd met afval dat hun huizen vernield werden zonder enige procedurele waarborgen. Het gaat hier over symbolisch en juridisch geweld die de bescherming van de private woning schendt.

De schending van artikel 8 EVRM is evident en werd vastgesteld door het EHRM in een gelijkaardige zaak van afbraak van Roma-huisvesting... Zo vindt het EHRM dat de vernieling van een huis de meest extreme vorm van inmenging in het private leven vormt waar proportionaliteit en redelijkheid door een onafhankelijke rechtbank moet bekeken worden.

"118. (...)

(iv) Since the loss of one's home is a most extreme form of interference with the right under Article 8 to respect for one 's home, any person at risk of an interference of this magnitude should in principle be able to have the proportionality and reasonableness of the measure determined by an independent tribunal in the light of the relevant principles under Article 8, notwithstanding that, under domestic law, he has no right of occupation (see Kay and Others v. the United Kingdom, no. 37341/06, § 67-8 and 74, 21 September 2010 and Orlic v. Croatia, no. 48833/07§ 65y 21 June 2011). This means, among other things, that where relevant arguments concerning the proportionality of the interference have been raised by the applicant in domestic judicial proceedings, the domestic courts should examine them in detail and provide adequate reasons (ibid., §§ 67-69);

(v) Where the national authorities, in their decisions ordering and upholding the applicant's eviction, have not given any explanation or put forward any arguments demonstrating that the applicant's eviction was necessary, the Court may draw the inference that the State 'Ir legitimate interest in being able to control its property should come second to the applicant 'Ir right to respect for his home (ibid).

"121. The Court notes, however, that for several decades the national authorities did not move to dislodge the applicants' families or ancestors and, therefore, de facto tolerated the unlawful Roma settlement in Batalova Vodenitsa (...). The principle of proportionality requires that such situations, where a whole community and a long period are concerned, be treated as being entirely different from routine cases of removal of an individual from unlawfully occupied property.

(...)

126. In addition, it is noteworthy that before issuing the impugned order the authorities did not consider the risk of the applicants' becoming homeless if removed. (...). The Court considers, however; that in the specific circumstances of the present case, in view, in particular; of the long history of undisturbed presence of the applicants' families and the community they had formed in Batalova Vodenitsa, the principle of proportionality required that due consideration be given to the consequences of their removal and the risk of their becoming homeless."

(...)

128. (...) it transpires from statements made by municipal officials and the Government's submissions before the Court that at the local level, in the present case, the authorities have refused to consider approaches specially tailored to the needs of the Roma community on the ground that such an attitude would amount to discrimination against the majority population. In this connection, in the Court's view, there would appear to be a contradiction between, on the one hand, adopting national and regional programmes on Koma inclusion, based on the understanding that the applicants are part of an underprivileged community whose problems are specific and must be addressed accordingly, and, on the other hand, maintaining in submissions to the Court, as the respondent Government did in this case, that so doing would amount to "privileged" treatment and would discriminate against the majority population (...).

129. The latter argument fails to recognise the applicants' situation as an outcast community and one of the socially disadvantaged groups (...). Such social groups, regardless of the ethnic origin of their members, may need assistance in order to be able effectively to enjoy the same rights as the majority population. As the Court has stated in the context of Article 14 of the Convention, that provision not only does not prohibit a member State from treating groups differently in order to correct "factual inequalities" between them but, moreover, in certain circumstances a failure to attempt to correct inequality through different treatment may in itself give rise to a breach of Article

14 (...). In the context of Article 8, in cases such as the present one, the applicants' specificity as a social group and their needs must be one of the relevant factors in the proportionality assessment that the national authorities are under a duty to undertake" (eigen onderlijning)

Zoals in de Yordanova-zaak, is de familie van verzoekers dakloos geworden in Slowakije en vormt deze afbraak het vertrekpunt van hun vlucht. Zonder huisvesting in Slowakije wordt het voor de familie onmogelijk om een toekomst te hebben in Slowakije. In het bijzonder voor hun kinderen vrezende verzoekers dat hun toestand hopeloos wordt.

De steun van de hoogste overheden van de Slovaakse Staat aan het afbraakbeleid is bevestigd door de Slovaakse Ombudsvrouw die aan zijn Belgische collega's schrijft dat geen belang is getoond aan haar rapport:

"leider seit 2 Jahren hat der Nationalrat der Slowakischen Republik ihn nicht behandelt und der Parlamentsvorsitzende kein Interesse gezeigt hat sich mit diesen Problemen, die dort angeführt sind die sogar die Grenzen schon überschritten, auseinander zu setzen" (stuk 6)

De afbraak van het huis van verzoekers vormt een gewelddadige actie van de Staat die de meest extreme inmenging in hun private leven voerde. Ten gevolge van deze actie wordt de familie dakloos en heeft het geen toegang meer tot huisvesting in Slowakije.

Uit rapporten komt het ook duidelijk dat het gebrek aan een aangepaste huisvesting het resultaat is van een segregatie beleid.

"The Atlas of Roma Communities (... conducted in 2013 revealed that there are more than 800 concentrated Roma neighbourhoods in Slovakia, where hardly any non-Roma live. An average housing unit in a Roma neighbourhood is home to 6.2 people. The survey also pointed out that 18.4 per cent of the Roma population in Slovakia live in segregated settings outside municipalities, and 23.6 per cent live on the peripheries of municipalities. In the last couple of years 14 walls and barriers were erected to segregate Roma from the rest of the society. Most of the walls were either directly commissioned by the municipality or the municipality provided financial contributions to support residents' initiatives to build walls.

Spatial segregation and social exclusion are often accompanied by substandard living conditions including poor sanitation and a lack of public Utilities, which adversely affects health conditions."13 (stuk 7)

In het geval van terugkeer zal de familie dakloos blijven zonder de aangepaste steun van de Staat.

Derde onderdeel

De moeilijke toestand van de familie is verergerd door de aanwezigheid van kinderen. Zoals uitgelegd binnen het eerste onderdeel, moet de ernst van een mensenrechtenschendingen ingeschat worden ten opzichte van de toestand en de kwaliteit van de slachtoffers. Dit is zeker het geval wanneer het over kinderen gaat.

Kinderen van de familie zijn dakloos en hebben dus geen toegang tot correct onderwijs. Bovendien vrezende hun ouders dat de kinderen gescheiden zouden kunnen worden ten gevolge van de armoede van de familie. Dan zouden de kinderen in speciale instellingen belanden.

Het onderzoek van de dienst Vreemdelingenzaken moet dus een oog hebben voor het belang van het kind. Dit belang eist dat de terugkeer beslissing ingeschat moeten worden vanuit het perspectief van een kind.

Artikel 8 EVRM beschermt het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover 13 bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is voor het belang van de nationale en openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind zorgt ervoor dat bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen.

Dit begrip is volledig opgenomen in artikel 24.2 van het Europees Handvest en dus van rechtstreekse toepassing. Dit is zonder twijfel het geval aangezien verzoekers EU-burgers zijn.

Het EHRM erkent het hoogste belang van het kind als een algemeen rechtsbeginsel dat naar voor komt bij de toepassing van artikel 8 EVRM. Dit vormt een cruciaal aandachtspunt voor de inschatting van de proportionaliteit van de inmenging in het familieleven.

«109. Lorsque des enfants sont concernés, il faut prendre en compte leur intérêt supérieur (Tuquabo-Tekle et autres c. Pays-Bas, no 60665/00, § 44, 1er décembre 2005 ; mutatis mutandis, Popov c. France, nos 39472/07 et 39474/07, §§ 139-140, 19janvier 2012 ; Neulinger et Shuruk, précité, § 135, et X c. Lettonie [GC], no 27853/09, § 96, CEDH 2013). Sur ce point particulier, la Cour rappelle que l'idée se lon laquelle l'intérêt supérieur des enfants doit primer dans toutes les décisions qui les concernent fait l'objet d'un large consensus, notamment en droit international (Neulinger et Shuruk, précité, § 135, et X c. Lettonie, précité, f 96). Cet intérêt n'est certes pas déterminant a lui seul, mais il faut assurément lui accorder un poids important. Pour accorder a l'intérêt supérieur des enfants qui sont directement concernés une protection effective et un poids suffisant, les organes décisionnels nationaux doivent en principe examiner et apprécier les éléments touchant d la commodité, d la faisabilité et a la proportionnalité d'un éventuel éloignement de leur père ou mère ressortissants d'un pays tiers.»

Tijdens hun asielaanvraag hebben verzoekers hun zorgen gemeld over de toekomst van hun kinderen in een toestand van armoede en discriminatie. De vrees voor kinderrechtenschendingen blijft aanwezig en op zich een obstakel vormt aan een terugkeer beslissing.

De ter beschikking zijnde informatie toont aan dat Roma-kinderen zwaar gediscrimineerd worden in de toegang naar onderwijs.

"81. The serious, persistent deficiencies in Roma children's access to education are an issue of major concern to the Commissioner. (...) Surveys conducted in 2011 in 11 EU member states showed that Slovakia had the second lowest participation rates in pre-school and kindergarten education for Roma children (slightly under 30%). While compulsory school attendance was high, with practically all Roma children enrolled in school, completion rates of secondary education were very low\ with 39% of Roma women and 28% of Roma men aged 16-24 having stopped school before the age of 16,

82. The Commissioner remains deeply concerned by the long-standing, widespread practice consisting in placing Roma children either in special schools or classes, or in separate classes or schools within the mainstream education system. According to the UNDP 2010 household survey, 43% of Roma children enrolled in mainstream schools were in practice attending ethnically segregated classes.³³ In 2008-2009 the Roma Education Fund estimated the share of Roma pupils at 60% in special schools and at 86% in special classes functioning in mainstream schools.³⁴ In 2013, based on research carried out in 21 inspected schools, the Ombudsperson found that Roma children represented 88% of children enrolled in special primary schools and classes.

83. In this context; the Commissioner notes the view expressed by the National Lifelong learning Institute of Slovakia that the Slovak education system is "one of the most unfair systems in Europe" the most discriminated children being those who are affected by social marginalisation, poverty, or a language barrier.

(...)

89. The Commissioner regrets that despite these evident problems, the Slovak authorities have on several occasions denied or justified the segregation of Roma children, on various grounds. The authorities have not changed their attitude despite the landmark ruling of a district court in 2011, which condemned as discriminatory the segregation of Roma children in separate classes and buildings of an elementary school in the village of Sarisské Michaľany, in eastern Slovakia.

90. Last April, the European Commission announced the launching of an infringement procedure against

*Slovakia for the segregation of Roma children in the education system along ethnic lines. In a particularly regrettable instance, the Slovak authorities justified this segregation on the basis that high levels of incest in Roma communities were causing psychosocial disabilities amongst children belonging to those communities"*¹⁵ (stuk 8)

In de huidige omstandigheden, is het onmogelijk te denken dat de kinderen toegang zouden kunnen krijgen tot degelijk onderwijs. Zelfs het discriminerend onderwijs blijft voor hen onbereikbaar vóór dat 71) toegang hebben tot onderdak.

Verzoekers maken zich zorgen over hun kinderen. Nu dat zij in zware armoede zitten, vrezen ze dat hun kinderen geplaatst zouden kunnen worden. Voor hun vertrek werden ze al gecontroleerd door een sociale dienst waarna de boodschap kwam dat er geen problemen meer mochten zijn, anders zouden de kinderen geplaatst worden.

Verzoekers verwijzen verschillende keren naar hun vrees dat hun kinderen geplaatst zouden worden in geval van terugkeer. Dit is het pertinente uittreksel uit de verklaringen van Meneer.

Jammer genoeg houdt de plaatsing van Roma-kinderen weinig rekening met hun belang. Terwijl de familie gedwongen wordt te leven in de armoede omwille van zware discriminaties op de arbeidsmarkt en de afbraak van hun leefmilieu zonder alternatief, komt de plaatsing van de kinderen als een sanctie over.

Volgens de EHRM rechtspraak, wordt de Staat verplicht om alternatieven aan de plaatsing te vinden toen de bescherming van de kinderen een huisvestingsprobleem beantwoordt.

« 74. Im Cour estime que, pour respecter en l'espèce l'exigence de proportionnalité, les autorités tchèques auraient dû envisager d'autres mesures moins radicales que la prise en charge des enfants. En effet, la Cour considère que le rôle des autorités de la protection sociale est précisément d'aider les personnes en difficultés qui n'ont pas les connaissances nécessaires du système, de les guider dans leurs démarches et de les conseiller, entre autres, quant aux différents types d'allocations sociales, aux possibilités d'obtenir un logement social ou quant aux autres moyens de surmonter leurs difficultés. Ainsi, en République tchèque, l'article 14 de la loi no14/1988 met a la charge des autorités locales de rechercher les personnes qui ont besoin d'une aide sociale (voir paragraphe 41 ci-dessus), et la Cour constitutionnelle a également énoncé dans sa décision du 28 janvier 2004 que des institutions publiques devaient intervenir dans les cas où les familles étaient temporairement et non de leur faute confrontées a une situation difficile.

75. En l'occurrence, les autorités nationales avaient la possibilité de veiller sur les conditions de vie et d'hygiène dans lesquelles les requérants se trouvaient, et elles auraient notamment pu les conseiller sur les démarches a faire pour qu'ils puissent eux-mêmes améliorer la situation et trouver une solution a leurs problèmes. Ce la aurait d'ailleurs été conforme a la législation tchèque relative d l'aide sociale. »¹⁶ (eigen onderlijning)

De familie riskeert dan gescheiden te worden, wat in de meeste gevallen een permanente scheiding vormt. Wat het kind betreft, kan hij geen verbetering verwachten voor zijn toekomst want het beleid blijft discriminerend omwille van zijn Roma-origine.

"Research across Bulgaria, the Czech Republic, Hungary, Italy, Romania and Slovakia revealed a myriad of factors contributing to the overrepresentation of Romani children in institutional care, which can broadly be broken down into two main categories: those related to the situation of the family and those related to the child protection system itself Discrimination is a factor in both of these categories.

As concerns the situation of the family, numerous factors were highlighted during research including poverty and material conditions (such as unemployment; indebtedness and inadequate housing), school absenteeism, single parenthood (especially single motherhood), unwanted pregnancies and migration. Child abuse was noted in some cases, but overall this was considered a very small factor in the placement of Romani children in institutional care. While poverty and material conditions were reported by at-risk Romani parents and child protection workers to be the most common reason for child removal, some countries, like the Czech Republic, Hungary, Italy and Slovakia ostensibly prohibit the removal of children from their families on this basis.

With respect to the child protection system, some Romani families perceived discrimination against them on the part of the child protection actors, which is borne out by other evidence of discriminatory attitudes and prejudice amongst child protection actors. Social workers may assume that Romani families are not able or willing to raise and educate their children. During interviews, some social workers blamed Romani families for their poor housing conditions, lack of cleanliness, their children's school absenteeism, giving birth at an early age, having too many children and for living on welfare, being unwilling to work, and for expecting free welfare provisions without anything in return." In failing to consider the factors that may contribute to such situations, social workers allow such opinions to negatively influence their interactions with the families.

In addition, in all countries of this study preventative measures by child protection authorities in relation to the needs of Romani families at risk of separation were inadequate. Romani families reported that many social workers do not help to identify solutions to their problems; rather they order certain changes and then leave disadvantaged families to fend for themselves in implementing them. In addition, an insufficient number of social workers to cover caseloads and a lack of skilled social workers were reported as well as the absence of community level prevention services.

The rate of family reintegration for institutionalised children is low in all countries of this study, in part due to ineffective support by child protection workers for the families to resolve the problems leading to child placement in State care. For many children who enter State care, adoption is the only avenue for getting out of an institutional setting. For Romani children, however, the chance of adoption is significantly diminished as a result of anti-Roma racism and discrimination both inside and outside the child protection system. (...)

Given that a disproportionate number of Romani children are in institutional care and that many are passed up for adoption, a great proportion of Romani children are likely to spend their entire childhood in an institutional setting because suitable adoptive parents cannot be identified.

There are indications that the current system creates a cycle from which it is hard to escape. Children growing up in institutions are forced to leave them when they reach 18 and, in most cases, have no or only limited support in the outside world. They face multiple forms of discrimination as Roma and as persons raised in institutions, which result in socioeconomic exclusion and poverty. This may also lead to multi-generational institutionalisation of children from the same family." (eigen onderlijning) (stuk 9)

De plaatsing voegt een discriminatie toe op een toestand van discriminatie. Het kind krijgt geen kans om zijn toekomst te verbeteren, hij wordt enkel gescheiden van zijn familiale netwerk, wat zijn toekomst nog dieper hypothekeert.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met het risico voor kinderrechtschendingen. Het feit dat een beleid alle Roma kinderen discrimineert, kan niet verworpen worden door de mening dat de voorgestelde problematiek te algemeen is. Het vermoeden dat de Slovaakse overheden de toestand van het kind in zijn belang handelen, is niet bevestigd door betrouwbare bronnen en vindt geen steun binnen het administratief dossier van het CGVS.

Conclusie

Bij de verschillende onderdelen van dit middel, hebben de verzoekers aangetoond dat hun terugkeer naar Slowakije een risico houdt van fundamentele mensenrechten schendingen: art 3, 8 EVRM en het belang van het kind en de gelijkaardige rechten ingeschreven in het Handvest.

Het middel is ernstig en gegrond."

3.2.1. In eerste instantie moet erop worden gewezen dat verzoekster weliswaar de schending aanvoert van artikel 3 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat betrekking heeft op het recht op menselijke integriteit, maar daarover geen enkele toelichting geeft, zodat dit middelonderdeel niet ontvankelijk is.

3.2.2. Luidens artikel 62 van de Vreemdelingenwet worden de administratieve beslissingen met redenen omkleed. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de

voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De bestreden beslissing werd genomen nadat de asielaanvraag van verzoekster had geresulteerd in een beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2016 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

In eerste instantie blijkt dat alle argumenten en elementen die in het huidige verzoekschrift door verzoekster worden aangehaald, ook reeds aan bod kwamen in het kader van hun asielaanvraag en dat de Commissaris-generaal in zijn beslissing van 28 januari 2016 ze reeds had beoordeeld. Hoewel het onderzoek van de asielaanvraag zich vanzelfsprekend toespitste op het al dan niet vervuld zijn van de criteria voor de toekenning van een internationale beschermingsstatus, moet erop worden gewezen dat het onderzoek ook werd gevoerd naar het voldaan zijn aan de criteria inzake het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, en dus ook naar de vraag of er een reëel risico zou bestaan op een behandeling zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met deze bepaling van de Vreemdelingenwet, zodat reeds werd getoetst of in hoofde van verzoekster en haar kinderen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Het risico op een onmenselijk of vernederende behandeling ten aanzien van het land van herkomst werd dus onderzocht, en verzoekster maakt niet aannemelijk dat er nog andere elementen voorhanden zijn, buiten deze die haar asielrelaas constitueren, die zouden kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM. Dat de verwerende partij in de gegeven omstandigheden opnieuw een onderzoek van het risico zou moeten voeren, zoals verzoekster beweert, gaat dan ook niet op.

De Raad heeft overigens met het arrest nr. 172 126 van 19 juli 2016 geoordeeld over het beroep van verzoekster tegen de beslissing van de Commissaris-generaal. In dat arrest werd het volgende gesteld:

“Waar verzoekers betogen dat de racistische aard van discriminatie op zich voldoende zwaarwichtig is om te erkennen dat deze valt onder de bescherming van artikel 3 EVRM, dat het EHRM een rechtspraak heeft ontwikkeld over kwetsbare groepen, waaronder de Roma, en dat de gedwongen armoede waarin de Roma leven een ernstige schending uitmaakt van de mensenrechten, dient het volgende te worden vastgesteld.

Voor wat betreft de situatie van de Roma in Slowakije in het algemeen benadrukt de bestreden beslissing dat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat vooreerst de moeilijke socio-economische situatie waarin de Roma zich bevinden het gevolg is van een samenloop van omstandigheden en niet kan herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing is de adjunct-commissaris zich bewust van het feit dat Roma op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden vanwege werkgevers, derden of soms zelfs vanwege overheidsambtenaren. Echter blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus, “Slowakije. Situatie van Roma”, d.d. 18 december 2015) dat het beleid van de Slovaakse overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. Nog blijkens de informatie heeft de Slovaakse overheid meerdere initiatieven genomen om discriminatie te bestrijden en om de socio-economische problemen van de Roma op te heffen. Voorts stelt de bestreden beslissing nog: “Slowakije heeft tevens de nodige anti-discriminatiewetgeving geïmplementeerd en voorziet de nodige beschermingsmogelijkheden. Bovendien blijkt dat er ook effectief wordt opgetreden ingeval van inbreuken en bestaan er tevens organisaties die slachtoffers kunnen ondersteunen bij het indienen van een klacht. Er bestaan mogelijkheden voor Roma om hun moeilijke socio-economische situatie te overstijgen, evenals om eventuele gevallen van discriminatie aan de kaak te stellen en bescherming te bekomen.”

De bestreden beslissing verwijst dienaangaande ook nog naar de definitie van daden van vervolging opgenomen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet blijkens dewelke daden van vervolging in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Terecht kon de bestreden beslissing hieruit besluiten dat, gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, eventuele daden van discriminatie in Slowakije niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat erover bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. De bestreden beslissing wijst er vervolgens nog op dat uit de beschikbare informatie geenszins zonder meer kan worden afgeleid dat de Slovaakse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Terecht kon de adjunct-commissaris hieruit besluiten dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Slovaakse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om dezelfde redenen, zo besluit de bestreden beslissing terecht, is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet en is er daarnaast ook geen enkel element dat wijst op het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en c) van de vreemdelingenwet. Hierbij weze nog opgemerkt dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen informatie bij die wijst op 'bijzondere zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en dat deze' bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden', noch brengen zij informatie bij waaruit blijkt dat de analyse van de adjunct-commissaris met betrekking tot de algemene situatie van de Roma in Slowakije, zoals weergegeven in de voormelde COI Focus in het administratief dossier, niet correct of achterhaald zou zijn. Verzoekers verwijzen naar en citeren uit een aantal arresten van het EHRM doch tonen niet aan dat zij zich in een gelijkaardige situatie bevinden gelet op het feit dat de omstandigheden van de geciteerde zaken verschillend zijn van deze van verzoekers.

De bestreden beslissing wijst er verder op dat het door verzoekers neergelegde rapport van de Slovaakse ombudsvrouw één van de bronnen is van de voormelde COI Focus over Slowakije en als dusdanig mee werd opgenomen in de beoordeling. Aangaande de brief van de advocaat van verzoekers, die kort uiteenzet welke problemen verzoekers in Slowakije gekend hebben, wijst de bestreden beslissing erop dat de loutere vermelding van bepaalde feiten nog niet betekent dat deze werkelijk hebben plaatsgevonden of dat ze voldoende ernstig zijn om te spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Waar wordt gesteld dat de ombudsvrouw moeilijkheden ondervindt bij de uitvoering van haar opdracht, merkt de bestreden beslissing op dat deze vaststelling geen ander licht werpt op de individuele problemen die verzoekers persoonlijk zouden hebben ondervonden in Slowakije."

Verzoekster verwijst verder naar het feit dat haar huis werd vernield zonder enige procedurele waarborgen en betoogt dat het hier gaat om symbolisch en juridisch geweld dat de bescherming van de private woning schendt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt evenzeer dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.

Artikel 24.2 van datzelfde Handvest bepaalt:

"Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

De argumenten die verzoekster aanhaalt werden reeds onderzocht in het kader van haar asielaanvraag, zowel door de Commissaris-generaal als, na beroep, door de Raad. In het reeds eerder vermelde arrest van 19 juli 2016 werd het volgende overwogen:

Waar verzoekers er vervolgens op wijzen dat de onwettige afbraak van hun huis een belangrijk feit vormt in hun asielrelaas waarbij de schending van artikel 8 EVRM een evidentie is, kan worden vastgesteld dat de bestreden beslissing vooreerst zelf verwijst naar het rapport van de Slovaakse ombudsvrouw. Uit dit rapport blijkt dat de gemeente besloot tot de afbraak van het kamp na een evaluatie van de (brand)veiligheid en de leefomstandigheden. Terecht merkt de bestreden beslissing dan ook op dat het de overheid toekomt om in bepaalde omstandigheden en binnen een wettelijke context mensen gedwongen uit hun woning te zetten en/of woningen af te breken, zeker indien dit gebeurt in het kader van de volksgezondheid of de veiligheid, temeer nu het hier illegaal gebouwde constructies betrof. De bescherming die artikel 8 EVRM inzake het privé leven biedt, is immers niet absoluut. “

En:

“Verzoekers menen dat het Commissariaat-generaal zijn onbegrip toont voor het vaststellen van de mensenrechtenschending aangezien de schendingen van de artikelen 8 en 14 plaatsvonden omdat de afbraak gebeurde zonder dat de families in staat waren om een beslissing aan te vechten om die afbraak te vermijden. Dit doet evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekers geen pogingen ondernomen hebben om de bescherming van hun nationale overheden in te roepen ondanks het gegeven dat dit blijkens de objectieve informatie, waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, effectief mogelijk is. Verzoekers tonen dan ook geenszins in concreto aan zij in Slovakije niet over de nodige beroepsmiddelen of beschermingsmechanismen kunnen beschikken. Dit geldt des te meer nu uit de bestreden beslissing blijkt dat andere families die zich in dezelfde situatie als verzoekers bevonden wel gerechtelijke stappen hebben ondernomen om hun uitzetting bij de rechtbank aan te vechten. De verwijzing van verzoekers naar de rapporten en persuittreksels van respectievelijk de ombudsvrouw, de ‘Slovak Defender of Rights’ en de ERRC kunnen deze vaststelling evenmin ontkrachten. De verwijzing ten slotte naar de zaak EHRM, Yordanova t. Bulgarije van 12 april 2012 kan ook niet dienstig worden aangebracht aangezien deze een zaak van Bulgaarse Roma betreft.”

Deze overwegingen kunnen worden bijgetreden. Daarenboven toont verzoekster niet aan dat uit artikel 8 van het EVRM of de rechtspraak dienaangaande van het EHRM zou voortvloeien dat de Belgische Staat een verantwoordelijkheid heeft om te garanderen dat zij in haar herkomstland een woning zou kunnen betrekken of zou worden beschermd tegen een vermeend onwettige uitzetting of afbraak van haar woning of, in het algemeen, dat zij zou worden beschermd tegen een handelen van het land waarvan zij de nationaliteit bezit dat in strijd zou zijn met artikel 8 van het EVRM of het belang van de kinderen ex artikel 3 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en van artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Overigens, zoals dat reeds in de beslissing van de Commissaris-generaal werd gesteld, had verzoekster in het kader van haar asielaanvraag reeds verwezen naar het feit dat er “in Slovakije toen jullie nog in een hut woonden, een controle door de sociale dienst was uitgevoerd waarbij er vastgesteld was dat jullie niet (altijd) konden voorzien in voldoende pampers en voeding en waarbij jullie gewaarschuwd werden dat er bij een volgende controle geen problemen meer mochten zijn, zo niet zouden de kinderen geplaatst worden. Gevraagd of dit betekende dat de kinderen geplaatst zouden worden omwille van de slechte leefomstandigheden, antwoordde uw vrouw bevestigend. (G. - CGVS, p.5) Ook u gaf aan dat dit de reden voor het plaatsen van de kinderen zou zijn en dat de autoriteiten zouden handelen in het belang van het kind. (CGVS, p.9-10) Hoewel er begrip opgebracht kan worden voor het feit dat de plaatsing van een (de) kind(eren) een ingrijpende en emotionele gebeurtenis is voor de ouders, kan er geen sprake van vervolging of ernstige schade in hoofde van de ouders of het (de) kind(eren) zijn indien de autoriteiten hiertoe overgaan met als doel het verbeteren van de levensomstandigheden van het kind.”

Een en ander klemt des te meer nu verzoekster niet aantoonde dat zij zich in haar herkomstland niet zou kunnen wenden tot de overheid om onwettig handelen op dat vlak aan te kaarten, terwijl hiervoor reeds werd gesteld dat dat effectief mogelijk is, nu andere families die zich in dezelfde situatie bevonden wel gerechtelijke stappen hebben ondernomen. Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar verzoekster verder nog verwijst naar de hypothese dat de kinderen, omwille van het wedervaren van de familie na hun terugkeer mogelijks dakloos zullen zijn, geen toegang zullen hebben tot degelijk onderwijs, waar ze sowieso al worden gediscrimineerd. Bovendien is het feit dat verzoeksters kinderen mogelijks in speciale instellingen zouden kunnen belanden tengevolge van de armoede van de familie, inderdaad een zeer ingrijpende gebeurtenis, maar niet steeds in strijd met het belang van het betrokken kind. Verzoekster geeft voorts geen enkele concrete toelichting over de situatie waarin haar kinderen zich nu bevinden: de Raad heeft er dus het raden naar of zij thans, op Belgisch grondgebied wél onderdak

hebben en of zij bijvoorbeeld op regelmatige basis naar school gaan. Verzoekster zelf laat dus niet in het minst toe effectief over te gaan tot een concrete beoordeling van het belang van de kinderen, de verwijzing naar algemene verslagen die betrekking hebben op de situatie in het land van herkomst volstaat daartoe niet. Immers, één en ander kan niet los worden gezien van hetgeen in de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gesteld omtrent de actuele situatie van de Roma in Slowakije: er wordt erkend dat heel wat Roma zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en discriminatie kunnen ondervinden, maar dat het beleid is gericht op integratie. De nodige discriminatiewetgeving is volgens de CGVS geïmplementeerd en voorziet beschermingsmaatregelen. Bovendien blijkt dat effectief wordt opgetreden ingeval van inbreuken en bestaan er organisaties die slachtoffers kunnen bijstaan. De CGVS concludeerde dat er voor Roma mogelijkheden bestaan om hun moeilijke socio-economische situatie te overstijgen, en eventuele gevallen van discriminatie aan de kaak te stellen en bescherming te bekomen. Noch in het kader van het beroep tegen de voormelde beslissing, noch in het kader van het onderhavige beroep heeft verzoekster concrete argumenten bijgebracht die erop zouden wijzen waarom daar in haar geval anders over zou moeten worden gedacht. In die zin kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat verzoekster zich niet kan vergenoegen met algemene verwijzingen

Samenvattend is de Raad van oordeel dat verzoekster de elementen die zij in het huidige verzoekschrift heeft aangehaald ook reeds aan de orde had gebracht in het kader van haar asielrelaas, en dat deze elementen alle werden beoordeeld. Deze beoordeling had weliswaar betrekking op het al dan niet voldaan zijn aan de criteria voor de toekenning van de vluchtelingstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, maar is, zoals hierboven is gebleken, evenzeer relevant in het kader van de door verzoekster opgeworpen schendingen. In die zin heeft zij niet aangetoond dat de verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten nogmaals moest motiveren met elementen die haar reeds gekend waren. Daarenboven heeft zij op geen enkele concrete wijze haar eigen concrete situatie en die van haar kinderen in België toegelicht zodat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat een belangenafweging in het licht van de situatie van de kinderen tot een andere beslissing zou hebben geleid, en heeft zij niet aangetoond dat uit artikel 8 van het EVRM, artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag –dat overigens geen directe werking heeft- en artikel 24.2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, kan worden afgeleid dat de Belgische autoriteiten een verantwoordelijkheid hebben om te garanderen dat de kinderen in het herkomstland voldoende toegang hebben tot onderwijs en niet worden gediscrimineerd of door hun nationale autoriteiten onder geen beding zouden worden gescheiden van hun ouders. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de thans bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de gezinsbanden zullen worden ontworpen: het hele gezin heeft immers dezelfde verblijfsrechtelijke status.

3.2.3. Het middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS